

gjort gældende, at homoseksuel prostitution i betydeligt omfang bidrager til at skabe sociale vanskeligheder, som er alvorligere end dem, man kender fra den kvindelige prostitutions område. Man oplyser endvidere, at der som følge heraf består et udtalt behov for at gribe ind med forsorgsmæssige foranstaltninger, som kan bidrage til at holde de unge uden for homoseksuel prostitution og til at lette deres resocialisering. Det anføres, at denne opgave ikke vil kunne løses tilfredsstillende på grundlag af loven om børne- og ungdomsforsorg og straffelovens § 199, dels fordi problemet i væsentlig grad angår unge over 18 år, dels fordi § 230 også over for personer under 18 år frembyder et mere effektivt grundlag for offentlige indgreb, og endelig fordi flertallet af de mandlige prostituerede har arbejde og derfor ikke omfattes af straffelovens § 199. Vedrørende disse synspunkter henvises i øvrigt til bemærkningerne ovenfor under V og til de vedlagte erklæringer.

Det må efter straffelovrådets opfattelse beklages, at der ikke foreligger en mere indgående dokumentation vedrørende de sociale skadevirkninger af homoseksuel prostitution og vedrørende arten og effektiviteten af de forsorgsforanstaltninger, som nu anvendes. Når man skal tage stilling til straffelovens § 230, må man i væsentligt omfang bygge på almindeligt holdte udtalelser om de erfaringer, der er indhøstet i forbindelse med det politimæssige og forsorgsmæssige arbejde. Men det må på den anden side erkendes, at tilvejebringelsen af mere systematiske og detaljerede oplysninger om personlighedsmæssige og sociale udviklingsforløb og om forsorgsarbejdets art og effektivitet frembyder store vanskeligheder.

Straffelovrådet anser det for sandsynligt, at homoseksuel prostitution kan fremkalde eller forstærke et udviklingsforløb, hvor den unge udsættes for betydelige sociale vanskeligheder og for en personlighedsmæssig forsimpning, og hvor der bl. a. består en risiko for visse former for kriminalitet, der udspringer af kontakten med den betalende part. Man mener derfor at måtte lægge til grund, at der består et behov for at iværksætte egnede foranstaltninger til modarbejdelse af sådanne uheldige følger.

Rådet ønsker endvidere at fremhæve, at hovedformålet med en eventuel oprethol-

delse af straffelovens § 230 må være at bevare et særligt grundlag for kontrol med den homoseksuelle prostitution og for anvendelsen af forsorg. Frihedsstraf må, som også hidtidig praksis synes at vise, spille en underordnet rolle på dette område.

Der er imidlertid ikke i rådet enighed med hensyn til besvarelsen af spørgsmålet om, hvorvidt en opretholdelse af straffelovens § 230 kan finde tilstrækkelig begrundelse i de ovenfor anførte synspunkter.

Et flertal af rådets medlemmer (Hurwitz, Erik Andersen og Olafsson) udtaler herom:

Af de til brug for rådets behandling af sagen fremskaffede oplysninger fremgår det, at anvendelsen af straffelovens § 230 over for den homoseksuelle prostitution har haft et klart socialt sigte. Der er i en periode af to år kun idømt 5 frihedsstraffe, medens der i et betydeligt antal tilfælde er truffet forsorgsmæssige foranstaltninger. Der er således givet tiltalefrafald eller betinget dom med tilsyn af børneværn eller Dansk Forsorgsselskab i 28 tilfælde. Hertil kommer, at man i de øvrige 41 tilfælde, hvor der er givet tiltalefrafald eller betinget dom, efter hvad der er oplyst af „Unge Mænds Vel“ kan regne med, at der er ydet uformel forsorgsmæssig bistand i form af rådgivning og praktisk hjælp. Efter alt foreliggende mener flertallet at måtte gå ud fra, at der har været en reel trang til at yde forsorgsmæssig hjælp i de pågældende sager.

Også bortset fra behandlingen af den homoseksuelle prostitution er det anerkendt, at straffelovgivning kan anvendes i tilfælde, hvor den samfundsmæssige indgriben væsentligst er begrundet i ønsket om at yde den pågældende en forsorgsmæssig hjælp. Dette gælder bl. a. behandlingen af den heteroseksuelle prostitution, der er baseret på bestemmelsen i straffelovens § 199. Behovet for en regulering gennem straffebestemmelser ville naturligvis bortfalde, såfremt der kunne opstilles hensigtsmæssige regler i forsorgslovgivningen. Dette er imidlertid ikke hidtil sket, og som tidligere bemærket har det ligget uden for straffelovrådets opgave at tage stilling til det almindelige grundlag for behandlingen af prostitutionsforhold, der findes i § 199. Det bør blot i denne forbindelse nævnes, at samtlige de myndigheder, straffelovrådet har været i